

kunnet gøre det, men jeg har det Haab til den højtærede nuværende Landbrugsminister, til Trods for, at han, som han sagde før, har et svageligt Helbred, skal have den stærke og kyndige Haand, som kræves for at føre Sagen igennem til en tilfredsstillende Løsning.

Der er andre Punkter, der trænge til Forandring, f. Eks. forskellige Forhold i Limfjorden, som Ministeren berørte, særlig Bestemmelsen om de laasede Vande. Videnskab og Praksis ere her for en stor Del komne ud over Lovbestemmelserne. Disse laasede Vande, der en Gang blev lagte hen som formodede Yngle- og Voksepladser for Fisken, have vist sig uhensigtsmæssige og uformaalstjenlige, og den Tid er neppe fjern, da vi helt eller delvis afskaffe disse laasede Vande, naar da ikke de lokale Fiskere selv ønske at beholde dem. Ønske de at beholde dem, have de Lov dertil, men at vi fra Lovgivningens Side maa aabne disse Vande, er noget, der staar paa Dagsordenen og vi maa være klar over, at derhen imod maa vi arbejde.

Det tredie Punkt i den gamle Fiskerilovgivning, som staar for Fald, er Bestemmelserne om Fangst af Undermaalsfisk. Saaledes som Loven nu er, er det tilladt at bringe Undermaalsfisk i Land, naar den fortæres af vedkommende selv, men det er en uhensigtsmæssig Bestemmelse. Er det for Fredningens Skyld nødvendigt, at Undermaalsfisk ikke maa tages, skal det ligefrem forbydes at bringe dem i Land. Dette kunde synes at staa i Modstrid med, hvad Folketingsmanden for Esbjerg (Bluhme) og jeg her have foreslaaet, nemlig at Vesterhavsfisk ikke blot maa bringes i Land, men ogsaa maa være Genstand for fri Handel. Det gør det dog ikke desto mindre ikke. Vesterhavsforholdene ere noget anderledes end Forholdene ved de lokale Vande i Danmark, Limfjorden, Sundet, Bælterne og for en stor Del Kattegat. For disse Farvandes Vedkommende er det saadan, at de for største Delen ere dansk Fiskerilovgivning underkastede. For disse Farvande gælde de samme Retsregler saaledes, at Fiskene blive fangede under samme Vilkaar i dem alle, men for Vesterhavet og Skagerak gælder noget helt andet. Jeg skal føje til, at der er tilbudt Danmark en Konvention, ifølge hvilken der kunde indføres samme Regler for danske, norske og svenske Fiskere over hele Kattegat, ogsaa for den Del deraf, der ligger paa fremmed Søterritorium. Men paa Vesterhavet er det saaledes, at vi med vor

usalige Fiskerilov af 5te April 1888 binde Hænderne paa vore Fiskere, medens de maa se paa, at Fiskere af andre Nationer uden Hensyn til dansk Fiskerilovgivning fange og sælge al Slags Fisk, ogsaa den, de danske Fiskere ikke maa tage — selvfølgelig ikke paa vort Søterritorium, men lige uden for. Men de danske Vestkystfiskere fiske jo i Reglen ikke paa Søterritoriet, den største Del af dem gaa saa langt til Søs, at de i Virkeligheden fiske paa det aabne Hav. Med den Fangst, der gøres der, ere de altsaa anderledes stillede end fremmede Nationers Fiskere, og jeg synes, det er urigtigt og urimeligt af Danmark over for sine fattigste, mest stræbsomme og mest udsatte Undersatter at opretholde en Lovgivning, som stiller dem ugunstigere i deres Erhverv end deres Konkurrenter blandt de fremmede Nationer. Medens jeg altsaa er af den Mening, at der, hvor det overhovedet skal være paa budt at skaane Undermaalsfisk, skal det, for at Forbudet kan blive effektivt, forbydes at føre disse i Land, mener jeg tilige, at dette Forbud helt bør ophæves paa de aabne Vande, over hvilke Danmark ikke kan hævde nogen Højhedsret, og hvor de fremmede Fiskere nu fange den Fisk, som vi forbyde vore egne Fiskere at fange.

Den højtærede Landbrugsminister kunde vise hen til, at den Tid ikke er fjern, da Vesterhavet drages ind under en international Fiskerilovgivning, og naar vi faa den Lov gennem Folketinget, hvorved Danmark giver sit Kontingent til de internationale Havundersøgelser, er det første Skridt jo gjort til en international Fiskerilovgivning for de skandinaviske Lande, Tyskland, Rusland og England. Alle de nordeuropæiske Farvande kunne da blive undergivne en fælles Lovgivningskontrol, og hvis det til det Tidspunkt anses for rigtigt igen at frede Smaafiskene, mener jeg, det bør gøres paa den mest effektive Maade. Og den eneste effektive Maade at gøre dette paa, er efter min Mening at paabyde, at Undermaalsfisk skulle kastes ud straks efter Fangsten. Men inden den Tid kommer, kan der være løbet overordentlig meget Vand i Stranden, og der kan være fanget overordentlig mange baade smaa og store Fisk, og jeg synes ikke, der fra Lovgivningsmyndigheden er Grund til at opretholde et Forbud i den gældende Lov, der stiller en hel Masse af vore fattige, stræbsomme Fiskere paa Vestkysten under saadanne Vilkaar, at de nødvendigvis maa bukke under i Konkurrencen med de fremmede